

mast tunnist oli ka see hirmus surm säästtära-
lõppenud.

J. D.

Lapu naese julgus.

Kaštal 1860, läksid üks naene ja üks mees Widerkü metsast puu-raagu tooma. Kui tükki maad olid edasi läinud, tuli korraga mana mee-lakkuja oma kahe poeaga neile waštua ja ajas ennast kohre püsti, et neid mõlemaid natukene sülle wötta. Mees seda nähes, pani kohre lõiku, aga naene jäi seisma ja heitis eemalt tugewa nahk rihma, (mis Neil ikka ligi on), kus jooksew aas otsas oli, ümber karu faela ja tömbas rihma teise otsa ruutuse ühe madala kase kannu ümber ja sidus seda tugewaste finni. Mana „Jörr“ tömbas, et silmad punnis ja peaaegu pääst wälja pidid tulema, ning poos ennast nenda iši ära. Naene wöttis suure puu-tuwika ja matsutas sellega waštua mesikäpa pääd, et pääluu pörus, funi t'al tos wimaks wälja läks. Selle

pääle lõi ta poead, kes wanast mitte eemale ei läinud, ka maha, ja oli nüüd ilma mureta.

Mees, kes seda eemalt kõik nägi, tuli oma marjuurkast wälja, astus nüüd julgeste ligi, ja tahtis omale kaa osa neist mee-lakkujatest saada; aga naene naeris teda wälja, läks siis kodu, mehele teatama, ja tulid ja wüsid oma saaki ära.

C. W. Fr.

Hää südamega Juudi naene.

Üks Juudi naene, kes pantide pääle mõnele wahest raha laenaš, oli parema südamega, kui mitu kummend riistiisu naest. Sellesama riikka Juudi naese juure tuli üks diete waene riistiisu naene ja töi oma palveraamatut tema kätte pandiks, mis pääle ta raha laenuüks palus. Juudi naene küsits: „Mikspärast tood sa just oma palveraamatut pandiks?“ — Riistiisu naene kostis: „See on mu ainus maha muud ei ole m'ul mitte, seit mina iši ja mu